KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 29.10.2004
COM(2004) 728 końcowy

2004/0261 (CNS)
2004/0262 (CNS)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY RADY

zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY RADY

określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 77/388/EWG podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju lecz mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim

Wniosek dotyczący

ROZPORZĄDZENIA RADY

zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w sprawie wprowadzenia ustaleń o współpracy administracyjnej w kontekście pojedynczego systemu i procedur zwrotu podatku od wartości dodanej

(przedstawione przez Komisję)

UZASADNIENIE

1. WSTĘP

W październiku 2003 r. Komisja ogłosiła komunikat rewidujący strategię dotyczącą podatku VAT, którą rozpoczęła w czerwcu 2000 r. i przedstawiła nowe inicjatywy, które powinny być podjęte w przyszłości w ramach tej strategii[1]. Niniejsza strategia przewidywała program działań nastawiony na cztery główne cele: uproszczenie, modernizację i bardziej jednolite stosowanie bieżących przepisów oraz ustalenia o bliższej współpracy administracyjnej pomiędzy Państwami Członkowskimi w celu zwalczania nadużyć finansowych.

W komunikacie, uproszczenie zobowiązań podatkowych zostało zidentyfikowane jako jeden z głównych obszarów przyszłych prac. Uproszczenie można przede wszystkim uzyskać poprzez większe wykorzystanie elektronicznych środków komunikacji pomiędzy podatnikami i władzami podatkowymi oraz pomiędzy krajowymi władzami podatkowymi.

Cel, jakim jest uproszczenie zobowiązań podmiotów gospodarczych w sferze podatku VAT, jest zgodny z żądaniem Rady Europejskiej z dnia 25 i 26 marca 2004 r. o zidentyfikowanie obszarów do uproszczenia. W odpowiedzi na to żądanie, Rada ds. Konkurencyjności przyjęła na swoim spotkaniu w dniach 17 i 18 maja 2004 r. wnioski w sprawie lepszego stanowienia prawa

W związku z tymi wnioskami, irlandzka i następująca po niej holenderska prezydencja wezwały w czerwcu 2004 r. inne Państwa Członkowskie do składania konkretnych propozycji uproszczeń w oparciu o ich własne doświadczenia krajowe. Kilka Państw Członkowskich zaproponowało uproszczenia szóstej dyrektywy w sprawie VAT, ale postanowiono nie brać tej propozycji pod uwagę w kontekście Rady ds. Konkurencyjności, jako że była ona już częścią programu Komisji dotyczącego upraszczania podatku VAT.

Na nieformalnym spotkaniu Rady ds. Ekonomicznych i Finansowych (ECOFIN) 11 września 2004 r., holenderska prezydencja również podniosła sprawę „Wspierania rozwoju poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych". Niniejsza propozycja doskonale pasuje do tego celu.

Ponadto ostatnio opublikowana Europejska Ankieta Podatkowa[2] przeprowadzona przez Komisję w drugiej połowie 2003 r. potwierdziła, że podatnicy mający zobowiązania odnośnie do podatku VAT w Państwie Członkowskim gdzie nie mają siedziby są tymi, dla których obciążenia wynikające z wymogu dostosowania są największe. Wydaje się, że duża część tych podatników powstrzymuje się nawet od działań związanych z podatkiem VAT w innych Państwach Członkowskich z powodu nałożonych obciążeń polegających na obowiązku dostosowania się do tamtejszych zobowiązań odnośnie do podatku VAT. Potwierdza to dokument sporządzony przez Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich z 2003 r. w sprawie e-handlu. Raport określa obecne przepisy dotyczące VAT jako jeden z powodów, dla których operatorzy odmawiają sprzedaży towarów konsumentom zamieszkałym w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie, w którym firma ma siedzibę. Uproszczenie

---

1 COM(2003) 614 ost.
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm

2 SEC(2004) 1128
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/working_doc/working_doc.htm

przepisów VAT przyniesie zatem korzyść zarówno podmiotom gospodarczym jak i konsumentom, którzy będą mieli szerszy wybór towarów na rynku wewnętrznym.

Ponadto obecna procedura zwrotu podatku na mocy ósmej dyrektywy w sprawie VAT[3] wydaję się stanowić tak wielkie obciążenie, że więcej niż szacowane 53,5% dużych firm nie zwróciło się o przysługujące im zwroty w związku z tymi problemami.

Głównym celem niniejszego wniosku jest zatem wprowadzenie środków upraszczających nakierowanych na zmniejszenie obciążeń wynikających z obowiązku dostosowania się do przepisów VAT w stosunku do podatników, którzy nie mają siedziby w Państwie Członkowskim, w którym prowadzą swoją działalność.

Wniosek zawiera sześć konkretnych środków do osiągnięcia tego celu:

– wprowadzenie pojedynczego systemu dla niemających siedziby podatników;

– wprowadzenie pojedynczego systemu w celu modernizacji procedur zwrotu podatku wynikających z ósmej dyrektywy;

– harmonizacja zakresu towarów i usług, dla których Państwa Członkowskie mogą wystąpić o ograniczenie praw do odliczeń;

– rozszerzenie wykorzystania mechanizmu opodatkowania zwrotnego dla pewnych transakcji pomiędzy podmiotami gospodarczymi (B2B) przeprowadzanych przez niemających siedziby podatników;

– rewizja specjalnego programu dla małych przedsiębiorców;

– uproszczenie ustaleń dotyczących sprzedaży na odległość.

Dokonuje się tego poprzez trzy różne propozycje legislacyjne: modyfikację szóstej dyrektywy w sprawie VAT[4], zmianę brzmienia ósmej dyrektywy w sprawie VAT i zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 w sprawie współpracy administracyjnej przy podatku VAT[5].

---

[3] Ósma dyrektywa Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych Państw Członkowskichodnośnie do – ustalenia dotyczące zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium danego państwa Dz.U. L 331 z 27.12.1979, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem dotyczącym przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Malty, Rzeczpospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej oraz poprawkami do traktatów ustanawiających Unię Europejską – załącznik II: Lista, o której mowa w art. 20 Aktu Przystąpienia – 9. Opodatkowanie.

[4] Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1997 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych Państw Członkowskich – wspólny system podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 145 z 13.6.1997, str. 1). Dyrektywa z ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/66/WE (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 35).

[5] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej i uchylającej rozporządzenie (EWG) nr 218/92 (Dz.U. L 246 z 15.10.2003, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 885/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 1).

Niniejsza inicjatywa jest intensywnie dyskutowana z Państwami Członkowskimi i poddana szerokiemu procesowi konsultacji przez Internet.

2. WPROWADZENIE POJEDYNCZEGO SYSTEMU

Według obecnych przepisów, podatnik dokonujący transakcji obłożonych podatkiem który ma obowiązek uiścić w więcej niż jednym z Państw Członkowskich, musi wypełnić zobowiązania VAT (identyfikacja, zwroty, płatność) w każdym z tych Państw Członkowskich. Ponieważ Państwa Członkowskie mają znaczną dowolność w definiowaniu zobowiązań VAT (wysokość zwrotów i ich częstotliwość), podatnik może napotkać wiele różnych zobowiązań do wypełnienia w kilku Państwach Członkowskich.

Specjalny program dla niemających siedziby podmiotów świadczących elektroniczne usługi dla osób niepodlegających opodatkowaniu na mocy art. 26c szóstej dyrektywy w sprawie VAT stanowi na tym etapie jedyny wyjątek od tej zasady. W swojej propozycji o usługach dostarczanych drogą elektroniczną (e-handel)[6], Komisja uznała, że warunki dopasowania się dla operatorów e-handlu spoza UE powinny zostać maksymalnie uproszczone. W tym celu, Komisja zaproponowała, żeby operatorzy e-handlu spoza UE podlegali wymogowi rejestracji tylko w jednym Państwie Członkowskim. Naliczaliby wtedy stawkę VAT stosowaną w tym Państwie Członkowskim i podlegaliby tylko jednej administracji podatkowej na terenie UE.

Podczas negocjacji w Radzie, ta wniosek ten został zmieniony w celu zapewnienia, że podatek VAT będzie naliczany według stawki Państwa Członkowskiego, w którym klient jest rezydentem. Jednakże dyrektywa Rady 2002/38/WE[7] przyjęta w czerwcu 2002 r. podtrzymała zasadę według której operatorzy e-handlu spoza UE muszą rozliczać się z jednymi władzami podatkowymi VAT w wybranym przez siebie Państwie Członkowskim (pojedynczy system).

Komisja jest przekonana, że pojedynczy system mógłby uprościć zobowiązania podatkowe dla większej liczby przedsiębiorców niż obecnie. Na podstawie informacji otrzymanych od Państw Członkowskich, Komisja szacuje, że obecnie w Unii Europejskiej jest około 250 000 rejestracji VAT, które odnoszą się do przedsiębiorców mających siedzibę w innych Państwach Członkowskich. W szczególności podmioty gospodarcze z UE prowadzące działania transgraniczne, które podlegają obowiązkowi płacenia podatku VAT w Państwach Członkowskich, w których nie są one fizycznie obecne, mogłyby skorzystać z szerszego wykorzystania takiego systemu. Podatnicy objęci ustaleniami dotyczącymi sprzedaży na odległość są niewątpliwie jedną z głównych kategorii podmiotów gospodarczych, których ta sprawa dotyczy. Jednakże mógłby on również zostać użyty do innych transakcji, zwłaszcza dostaw pociągających za sobą instalację lub montaż, prace nad nieruchomościami, przeprowadzki, sprzedaż na wystawach, kiermaszach lub targach itp.

Zakładając proponowane rozszerzenie korzystania z opodatkowania zwrotnego w odniesieniu do dostaw pociągających za sobą instalację lub montaż, prace nad nieruchomościami i usługi z art. 9 ust. 2 lit. c), pojedynczy system obejmowałby dla tego rodzaju transakcji jedynie transakcje pomiędzy podmiotami gospodarczymi a osobami fizycznymi (B2C). Z drugiej

---

6 COM(2000) 349 wersja ostateczna.

7 Dyrektywa Rady 2002/38/WE z dnia 7 maja 2002 r. zmieniająca oraz tymczasowo zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do systemu podatku od wartości dodanej stosowanego do usług radiowych i telewizyjnych oraz niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną odnośnie do (Dz.U. L 128 z 15.5.2002, str. 41).

strony transakcje pomiędzy podmiotami gospodarczymi (B2B), do których nie stosuje się opodatkowanie zwrotne, objęte zostałyby pojedynczym systemem.

W rezultacie, kiedy przedsiębiorca z UE prowadzi podlegające opodatkowaniu transakcje w Państwie Członkowskim, w którym nie ma siedziby to:

– albo klient rozlicza się z podatku VAT w ramach mechanizmu opodatkowania zwrotnego a niemający siedziby przedsiębiorca nie ma deklaratywnych zobowiązań w Państwie Członkowskim opodatkowania

– albo niemający siedziby przedsiębiorca jest osobą odpowiedzialną za zapłacenie podatku i mógłby wywiązać się ze swych deklaratywnych zobowiązań w ramach pojedynczego systemu .

W rezultacie taki przedsiębiorca musiałby, jeśli wybierze korzystanie z pojedynczego systemu, zarejestrować się dla celów podatku VAT w Państwie Członkowskim siedziby.

Tego rodzaju pojedynczy system powinien być dla podatników opcjonalny, gdyż może się zdarzyć, że przedsiębiorcy zarejestrowani już w innym Państwie Członkowskim niż ich własne będą chcieli zachować tą sytuację. Na przykład, przedsiębiorca musząc złożyć roczne rozliczenie podatkowe w jednym Państwie Członkowskim, w którym nie ma siedziby może nie być zainteresowany ze skorzystania z systemu pojedynczego. Z drugiej strony, przedsiębiorca optujący za specjalnym programem musiałby podporządkować się jednemu i zharmonizowanemu pakietowi zobowiązań obejmującemu wszystkie jego dostawy podlegające opodatkowaniu w Państwie Członkowskim, gdzie nie ma siedziby. Powyższe zobowiązania byłyby wypełniane drogą elektroniczną w celu łatwej transmisji informacji do każdego Państwa Członkowskiego konsumpcji.

Odpowiedzialność za oszacowanie i kontrolę podatku pozostałaby w rękach Państwa Członkowskiego konsumpcji, którego ustawodawstwo dotyczące podatku VAT (zwłaszcza w odniesieniu do stawek) miałoby nadal zastosowanie. Jednakże niemający siedziby podatnik skorzystałby z możliwości kontaktowania się (dla potrzeb rejestracji i zwrotu) jedynie z własną krajową administracją i stosowania zharmonizowanego pakietu przepisów o zachowaniu zgodności (obejmującego formularze rejestracji, wysokość i częstotliwość zwrotu podatku, oraz zasady płatności i zwrotu).

Należy jednak zauważyć, że:

– transfer pieniędzy będzie musiał być dokonywany bezpośrednio pomiędzy podatnikiem a każdym Państwem Członkowskim konsumpcji. Doświadczenia z istniejącym specjalnym programem dla e-handlu pokazują, że obsługa redystrybucji pieniędzy otrzymanych od podatnika jest bardzo uciążliwa dla Państwa Członkowskiego identyfikacji. Rozwój tego rodzaju funkcji skarbowych potrzebnych do obsługi dużych przepływów pieniędzy, który byłby bardziej właściwy dla znacznie szerszych zastosowań nie byłby opcją realistyczną. Niemniej jednak istnieje prawdopodobieństwo, że finansowi pośrednicy lub inne zaufane strony trzecie świadczące takie usługi mogliby w ramach tego systemu zaoferować funkcję obsługi płatności operatorom, która uwolniłaby ich od ciężaru wielokrotnych płatności. Takie komercyjne usługi byłyby szczególnie atrakcyjne dla mniejszych operatorów ale musiałyby być oparte na rzeczywistości rynkowej.

– krajowe zobowiązania nie byłyby częścią zasad szczególnych a wewnętrzne zasady zgodności (takie jak terminy składania deklaracji, zasady płatności i zwrotu) nadal by obowiązywały. Państwa Członkowskie, które sobie tego życzą, mogą zawrzeć te zobowiązania w pojedynczym systemie. Powodem tego wyłączenia jest fakt, że zamiarem systemu pojedynczego nie jest doprowadzenie do pełnej harmonizacji krajowych zobowiązań, co Komisja na tym etapie uważa za zarówno nierealistyczne, jak i niekonieczne.

Rozmowy z Państwami Członkowskimi jasno wykazały, że skoro liczba potencjalnych przedsiębiorców w ramach wewnątrzwspólnotowego pojedynczego systemu będzie znacznie większa niż obecna liczba objętych specjalnym programem dla e-handlu (potencjalnie ponad 200 000 przedsiębiorców w porównaniu do mniej niż 1000 zidentyfikowanych w ramach postanowień dotyczących usług elektronicznych), sama duplikacja tego systemu nie jest podejściem realistycznym.

Według obecnych ustaleń podmioty gospodarcze, które mają zobowiązania w Państwach Członkowskich, w których nie mają siedziby, są zobowiązane do dokonywania bezpośrednich płatności do Państw Członkowskich, gdzie transakcje podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT. Ta sytuacja dotyczy zarówno przedsiębiorców mających siedzibę w UE i przedsiębiorców mających siedzibę poza UE. Podobnie, w odniesieniu do zwrotów podatku, Państwa Członkowskie mogą albo dokonać zwrotu, albo przenieść nadwyżkę na kolejny okres podatkowy. Komisja uważa, że obecne ustalenia dotyczące płacenia i zwrotu podatku powinny być kontynuowane w stosunku do przedsiębiorców korzystających z pojedynczego systemu.

Dostawy usług elektronicznych do niemających siedziby podatników i osób niepodlegających opodatkowaniu stanowią wyjątek w odniesieniu do normalnej zasady dotyczącej płacenia i zwrotu podatku. Niemający siedziby przedsiębiorcy korzystający ze specjalnego programu dla usług świadczonych drogą elektroniczną dokonują jednej płatności na rzecz Państwa Członkowskiego identyfikacji, które następnie dokonuje redystrybucji odpowiednich kwot do Państw Członkowskich konsumpcji. Istnieją specjalne uzgodnienia odnośnie do odzyskiwania podatku naliczonego zaciągniętego przez nie mających siedziby podatników świadczących usługi elektroniczne. Zdaniem Komisji obecny wniosek nie powinien na obecnym etapie naruszać specjalnego programu.

Na mocy art. 5 dyrektywy Rady 2002/38/WE, Rada, na podstawie raportu Komisji, dokona przed 30 czerwca 2006 r. rewizji obecnego specjalnego programu w przypadku usług dostarczanych drogą elektroniczną. Stosunek pomiędzy proponowanych pojedynczym systemem a ustaleniami dotyczącymi e-handlu oraz możliwość podciągnięcia tego ostatniego pod kategorię systemu pojedynczego zostaną przebadane w tym kontekście.

3. REWIZJA ÓSMEJ DYREKTYWY W SPRAWIE VAT

Złe funkcjonowanie procedury zwrotu określonej w ósmej dyrektywie od wielu lat nastręcza znacznych problemów zarówno przedsiębiorcom i krajowym administracjom Państw Członkowskich. Otrzymywane są skargi od przedsiębiorców i reprezentujących ich organizacji wyrażające ubolewanie z powodu długiego czasu potrzebnego do otrzymania należnych zwrotów.

Dlatego Komisja przedstawiła w czerwcu 1998 r[8]. wniosek dotyczący dyrektywy w celu zastąpienia procedury zwrotu podatku VAT określonej w ósmej dyrektywie w sprawie VAT nowym systemem odzyskiwania podatku VAT zapłaconego w innym Państwie Członkowskim. Według proponowanego systemu, podatnicy odzyskiwaliby podatek VAT bezpośrednio poprzez złożone deklaracje VAT w Państwie Członkowskim, w którym mają siedzibę (tzw. odliczenie transgraniczne). Taki system znacznie ułatwiłby sprawy przedsiębiorców, gdyż byliby w stanie odzyskiwać VAT naliczony im w innym Państwie Członkowskim w taki sam sposób jak ich krajowy VAT.

Wniosek ten spotkał się dużym poparciem ze strony przedsiębiorców i uzyskał pochlebną opinię Parlamentu oraz Komitetu Ekonomiczno-Społecznego. Jednakże Rada jeszcze nie zdołała dojść do porozumienia w kwestii tego wniosku.

Jednym z głównych problemów, który uniemożliwił Radzie dojście do porozumienia był fakt, że w ramach proponowanego systemu, przedsiębiorca odzyskiwałby VAT zgodnie z regułami odliczania (zwłaszcza regułami blokowania podatku) Państwa Członkowskiego siedziby, podczas gdy w ramach obecnej procedury, VAT odzyskiwany jest zgodnie z regułami odliczeń Państwa Członkowskiego, w którym ponoszone są wydatki. Miałoby to niekorzystny wpływ na odbiór podatku VAT dla Państw Członkowskich, w których zapłacono podatek VAT, gdzie są obecnie bardziej restrykcyjne systemy potrąceń.

Komisja pozostaje przekonana, że wniosek z 1998 r. jest koncepcyjnie najlepszym sposobem reformy obecnej procedury zwrotu. Jednakże musi również przyznać, że po 6 latach, Rada nie jest w stanie porozumieć się co do wniosku, pomimo znacznych wysiłków prezydencji Rady zmierzających do osiągnięcia kompromisu. W rezultacie przedsiębiorcy stają w obliczu obecnej niekorzystnej sytuacji.

W związku z tym Komisja proponuje alternatywne sposoby modernizacji obecnej procedury refundacyjnej określonej w ósmej dyrektywie, jednak bez zmieniania jej fundamentalnych zasad. W ramach proponowanej procedury, wnioski o zwrot nadal rozpatrywane byłyby przez Państwo Członkowskie, w którym zapłacono VAT, kwota zwrotu obliczana byłaby w ramach reguł odliczeń Państwa Członkowskiego, w którym ponoszone są wydatki, a zwrot byłby dokonywany bezpośrednio do ubiegającego się podatnika przez to Państwo Członkowskie.

Proponowane zmiany dotyczą przede wszystkim wykorzystania nowoczesnych technologii składania wniosków o zwrot. W podobny sposób jak w przypadku zarysowanego systemu pojedynczego, podatnik składałby wniosek o zwrot za pomocą środków elektronicznych poprzez portal internetowy zarządzany przez władze skarbowe w miejscu siedziby podatnika. Składanie oryginałów faktur lub dokumentów importowych nie byłoby już konieczne; jedynie istotne informacje dotyczące tych dokumentów przesyłane byłyby drogą elektroniczną.

Taki portal gwarantowałby, że wniosek zostanie skierowany do Państwa Członkowskiego, w którym poniesiono wydatki. Państwo Członkowskie siedziby prowadziłoby wstępną weryfikację swoich baz danych podatników. Ta wstępna weryfikacja w rzeczywistości zastąpiłaby obecny certyfikat, którym Państwo Członkowskie siedziby potwierdza status podatnika. Transmisja danych z Państwa Członkowskiego siedziby do Państwa Członkowskiego zwrotu byłaby potwierdzeniem, że wniosek złożony jest przez aktywnego podatnika.

---

[8] COM (1998) 377 wersja ostateczna.

Zmiana obecnej procedury na elektroniczną oznaczałaby mniej pracy dla Państwa Członkowskiego zwrotu i, w związku z tym, Komisja uważa, że czas załatwiania wniosku powinien się zmniejszyć z 6 do 3 miesięcy. W tym czasie Państwo Członkowskie, w którym poniesiono koszty powinno podjąć decyzję odnośnie do wniosku. W niektórych przypadkach mogłaby to być decyzja z wnioskiem o dodatkowe informacje. W takim przypadku ostateczna decyzja odnośnie do wniosku powinna zostać podjęta w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania dodatkowych informacji.

W celu poprawienia sytuacji prawnej podatnika w ramach tej procedury przewiduje się dodatkowo, że jeżeli zostanie przekroczony ostateczny termin, wniosek nie może być załatwiony odmownie. Ponadto naliczane byłyby odsetki od niezapłaconej kwoty zwrotu w wysokości 1% miesięcznie. Odsetki naliczane byłyby od dnia powstania obowiązku zwrotu do dnia rzeczywistego przekazania go podatnikowi.

4. WYŁĄCZENIE Z PRAWA DO POTRĄCEŃ

Powyższy wniosek przedstawiony przez Komisję w 1998 r. zawiera, oprócz sekcji dotyczącej zastąpienia procedury zwrotu zawartej w ósmej dyrektywie w sprawie VAT, sekcję dotyczącą wydatków niepodlegających pełnemu odliczeniu podatku VAT. Jej celem jest zbliżenie krajowych przepisów, które są obecnie w tej dziedzinie bardzo rozbieżne. Był to zasadniczy warunek umożliwienia odliczeń w ramach przepisów obowiązujących w Państwie Członkowskim siedziby.

Komisja zaproponowała uzgodnienie przepisów dotyczących samochodów osobowych, kwaterunku, żywności i napojów, towarów luksusowych, rozrywki i zabawy.

Jednakże głównym przedmiotem dyskusji był wpływ wniosku Komisji na budżet niektórych Państw Członkowskich. Państwa Członkowskie nalegały w Radzie za bardziej elastycznym podejściem. Jak pokazano powyżej Rada nie zdołała osiągnąć zgody odnośnie do tego wniosku.

Takie zbliżenie przepisów dotyczących prawa do odliczeń nie byłoby konieczne w ramach zmienionego podejścia, które Komisja obecnie przedstawia. Jednakże, w celu ułatwienia funkcjonowania proponowanej procedury zwrotu, byłoby wskazane, aby zharmonizować przynajmniej zakres kosztów, dla których może stosować się wyłączenie z prawa do odliczeń.

Postępując w ten sposób przedsiębiorcy występujący z wnioskiem o zwrot w ramach przedstawionej powyżej procedury wiedzieliby dokładnie w stosunku do jakich towarów i usług mogłyby odnosić się konkretne zasady w każdym Państwie Członkowskim. Zwykłe zasady odliczeń miałyby zastosowanie do wszystkich towarów i usług nie wymienionych oddzielnie w szóstej dyrektywie w sprawie VAT.

W ramach takiego podejścia Państwa Członkowskie mogłyby stosować wyłączenia z prawa do odliczeń jedynie odnośnie do:

– silnikowych pojazdów drogowych, łodzi i statków powietrznych;

– podróży, kwaterunku, żywności i napojów;

– towarów luksusowych, rozrywki i zabawy;

Według postanowienia art. 17 ust. 6 dotyczącego „martwego punktu”, nie ma definicji towarów i usług w stosunku do których Państwa Członkowskie mogą stosować blokowanie podatku. Obecny wniosek zobligowałby Państwa Członkowskie do zniesienia blokowania podatku stosowanego do towarów i usług niewymienionych w proponowanym art. 17a. Z drugiej strony, w stosunku do towarów i usług wymienionych w art.17a, daje on Państwom Członkowskim pełną elastyczność w kwestii rewizji swoich krajowych ograniczeń, której nie mają w ramach obecnych przepisów.

5. ROZSZERZENIE KORZYSTANIA Z MECHANIZMU OPODATKOWANIA ZWROTNEGO

Dla transakcji pomiędzy podmiotami gospodarczymi (B2B) objętymi podatkiem VAT w Państwie Członkowskim, gdzie klient ma siedzibę, uczynienie klienta korzystającego z działalności gospodarczej osobą odpowiedzialną za opłacenie podatku (mechanizm opodatkowania zwrotnego) zakłada, że opodatkowanie zachodzi w miejscu konsumpcji, a dostawca nie podlega zobowiązaniom podatkowym w Państwie Członkowskim konsumpcji.

Dla pewnych rodzajów transakcji jest to już mechanizm obowiązkowy. Ponadto, kiedy dostawa towarów lub usług podlegających opodatkowaniu jest przeprowadzona przez niemającego siedziby podatnika, Państwa Członkowskie mają możliwość określenia w swojej krajowej legislacji transakcji, dla których ten mechanizm powinien być używany w celu płacenia podatku VAT.

Obecnie Komisja proponuje poszerzenie zakresu mechanizmu opodatkowania zwrotnego w przypadkach, kiedy niemający siedziby podatnik przeprowadza dostawę towarów, które są instalowane lub montowane przez dostawcę lub w jego imieniu, dostawę usług wiążącą się z nieruchomościami i usługami objętymi art. 9 ust. 2 lit. c) szóstej dyrektywy w sprawie VAT, a klient jest podatnikiem zidentyfikowanym dla celów podatku VAT.

Korzystanie z mechanizmu opodatkowania zwrotnego zwalnia niemającego siedziby przedsiębiorcę z pewnych zobowiązań z tytułu podatku VAT, takich jak składanie podań o zwrot VAT. W konsekwencji, kiedy przedsiębiorca został obciążony podatkiem VAT za wydatki poniesione w Państwie Członkowskim, gdzie miała miejsce transakcja, będzie musiał żądać zwrotu VAT poprzez procedurę refundacyjną, jako że nie może odliczyć naliczonego podatku VAT poprzez zwrot podatku VAT. Dlatego właśnie ta część wniosku jasno wiąże się z propozycją wprowadzenia pojedynczego systemu dla procedury zwrotu.

W przypadkach kiedy jest oczywiste, że niemający siedziby przedsiębiorca będzie regularnie obciążany znacznymi kwotami naliczonego podatku VAT w celu prowadzenia swojej działalności, to korzystanie z mechanizmu opodatkowania zwrotnego spowoduje jednak dodatkowe obciążenia administracyjne przy dochodzeniu zwrotu naliczonego podatku VAT. Na przykład, taka sytuacja zachodzi kiedy niemający siedziby podatnik przystępuje do łańcucha wewnętrznych dostaw towarów na terytorium Państwa Członkowskiego. Takie rodzaje transakcji nie są zatem objęte proponowanym przez Komisję rozszerzeniem mechanizmu opodatkowania zwrotnego.

Artykuł 21 szóstej dyrektywy w sprawie VAT musi zostać więc zmieniony.

6. UPROSZCZENIA ZOBOWIĄZAŃ Z TYTUŁU PODATKU VAT DLA MAŁYCH I ŚREDNICH PRZEDSIĘBIORSTW

Obecnie szósta dyrektywa w sprawie VAT określa dość ścisłe ustalenia, w ramach których Państwa Członkowskie mogą zwalniać małe przedsiębiorstwa z podatku. Liczne odstępstwa od stosowania tych zapisów zostały przyznane podczas kolejnych rozszerzeń, powodując sytuację, w której Państwa Członkowskie nie są traktowane tak samo. Ponadto Państwa Członkowskie, które miały już próg zwolnienia większy niż przewidziany przez szóstą dyrektywę w sprawie VAT w momencie przyjęcia tej dyrektywy, uzyskały zgodę na utrzymanie tych progów, a nawet uzyskały zgodę na ich podwyższenie w celu utrzymania ich rzeczywistej wartości.

Komisja uważa, że Państwa Członkowskie powinny mieć większą elastyczność w ustalaniu progu poniżej którego podatnicy mogą uzyskiwać zwolnienia. Dlatego proponuje się maksymalna kwotę w wysokości 100 000 EUR, która powinna dać Państwom Członkowskim niezależność w ustanawianiu polityki, którą uważają za najwłaściwszą ze względu na strukturę swojej krajowej gospodarki.

Niemniej jednak taki nowy próg nie miałby żadnego wpływu na obecną metodologię używaną do obliczania wkładu Państw Członkowskich do budżetu Wspólnoty w odniesieniu do własnych zasobów pochodzących z podatku VAT.

Ponadto należy wyjaśnić w tekście prawnym, że Państwa Członkowskie są w stanie stosować różne progi aby, na przykład, odróżnić podatników zajmujących się dostawą towarów od podatników zajmujących się dostawą usług. Takie rozróżnienie byłoby stosowane na niedyskryminacyjnej podstawie, biorąc pod uwagę obiektywne kryteria.

Próg 100 000 EUR miałby zastosowanie z dniem wejścia w życie niniejszego wniosku. Na późniejszym etapie kwota ta mogłaby być przekroczona, aby utrzymać jej realną wartość w Państwach Członkowskich.

7. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE SPRZEDAŻY NA ODLEGŁOŚĆ

Kiedy 1 stycznia 1993 r. powstał jednolity rynek, specjalne ustalenia zostały włączone we wspólny system podatku VAT, aby zapewnić opodatkowanie w miejscu docelowym w przypadku wewnątrzwspólnotowego handlu nowymi środkami transportu, wewnątrzwspólnotowego handlu zwalniającego podatników i osoby prawne niepodlegające opodatkowaniu, których zakupy przekroczyły pewien próg, oraz sprzedaży na odległość osobom fizycznym. Oczywiste jest, że racjonalne uzasadnienie ustanowienia tych specjalnych programów w 1993 r. – tzn. ryzyko niewystarczająco zharmonizowanych stawek podatkowych prowadzących do zaburzenia konkurencyjności – nadal istnieje. Zatem Komisja nie proponuje zniesienia tych zasad, lecz uproszczenie ich zastosowania.

Ustalenia odnośnie do podatku VAT dotyczące sprzedaży na odległość określone są w art. 28b części B szóstej dyrektywy w sprawie VAT, która przewiduje podwójny system opodatkowania. Sprzedaż towarów na odległość podlega zwykle opodatkowaniu w Państwie Członkowskim, do którego przybywają towary wysłane przez sprzedawcę. Istnieje jednak wyjątek - sprzedaż na odległość podlega opodatkowaniu w Państwie Członkowskim wysyłki, jeżeli spełnione są dwa warunki:

– całkowita wartość dostawy towarów do Państwa Członkowskiego przybycia w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczyła 100 000 EUR, kwota, która może zostać zmniejszona do 35 000 EUR przez Państwo Członkowskie docelowe, w przypadku gdy istnieje obawa, że próg 10 000 EUR mógłby prowadzić do poważnego zaburzenia warunków konkurencyjności,

– dostawy nie mogą obejmować towarów objętych akcyzą. Znaczy to, że sprzedaż na odległość towarów objętych akcyzą jest zawsze opodatkowana w kraju docelowym bez stosowania powyższych progów.

Niemniej jednak Państwa Członkowskie muszą zezwolić podatnikom prowadzącym sprzedaż na odległość wybór opodatkowania w Państwie Członkowskim docelowym, gdzie próg 35 000/100 000 EUR nie został osiągnięty.

Obecne ustalenia są skomplikowane dla podatników. Jeżeli nie wybiorą opodatkowania w Państwie Członkowskim docelowym, operatorzy muszą monitorować ich obrót w każdym Państwie Członkowskim śledząc różne stosowane progi, aby znać miejsce opodatkowania prowadzonych dostaw. Tak więc obecny system mógłby zostać uproszczony poprzez zastosowanie jednego progu, obliczonego globalnie dla wszystkich Państw Członkowskich, a nie oddzielnie przez Państwa Członkowskie, jak to ma miejsce obecnie.

Próg powinien zostać ustanowiony na poziomie, który wyklucza podmioty gospodarcze nieprowadzące regularnej sprzedaży na odległość. Z drugiej strony próg nie powinien być zwykłym pomnożeniem obecnych progów i liczby Państw Członkowskich. Zamiast tego Komisja proponuje próg w wysokości 150 000 EUR na podstawie poniższych przemyśleń.

Próg ustalony na poziomie 150 000 EUR powinien wykluczać z ustaleń dotyczących sprzedaży na odległość tych przedsiębiorców, którzy okazjonalnie wysyłają towary do swoich klientów w innym Państwie Członkowskim. Z drugiej strony przedsiębiorcy zaangażowani regularnie w sprzedaż na odległość będą zobowiązani do płacenia podatku VAT w Państwach Członkowskich, w których nie mają siedziby. Wykorzystując pojedynczy system, który stanowi główną część niniejszego wniosku, tacy przedsiębiorcy mogą znacznie uprościć zobowiązania VAT, które mają do spełnienia w każdym Państwie Członkowskim, gdzie prowadzą transakcje podlegające opodatkowaniu.

Ponadto Komisja uważa, że podatnicy powinni nadal mieć możliwość wyboru opodatkowania w Państwie Członkowskim docelowym. O ile usunięcie tej opcji uprościłoby specjalny program z prawnego punktu widzenia, to może ono postawić podmioty gospodarcze w niekorzystnym położeniu pod względem konkurencyjności, zwłaszcza jeżeli handlują towarami objętymi niskimi stawkami VAT w Państwie Członkowskim przybycia towarów.

Komisja uważa, że podatnik powinien mieć możliwość, tak jak to jest obecnie, korzystania z tej opcji oddzielnie dla każdego Państwa Członkowskiego. Dopóki nie osiągnął proponowanego progu 150 000 EUR, podatnik może wybrać opodatkowanie swoich dostaw w Państwie Członkowskim A, podczas gdy jego transakcje w innym Państwie Członkowskim są opodatkowane w Państwie Członkowskim siedziby. Oczywiście, zarówno sprzedaż na odległość opodatkowana w Państwie Członkowskim przybycia (w rezultacie wyboru tej opcji), jak również sprzedaż na odległość opodatkowana w Państwie Członkowskim siedziby byłyby brane pod uwagę przy obliczaniu progu.

8. ZMIANA ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 1789/2003 W CELU WSPIERANIA WYMIANY INFORMACJI KONIECZNYCH DO WPROWADZENIA MECHANIZMU SYSTEMU KOMPLEKSOWEGO I PROCEDURY ZWROTU (REWIZJA ÓSMEJ DYREKTYWY)

W celu umożliwienia podatnikom posiadania jednego miejsca kontaktu w sprawie zgodności podatku VAT w ich Państwach Członkowskich identyfikacji (zarówno dla systemu pojedynczego VAT jak i dla procedur, które zastąpią procedurę zwrotu określoną w ósmej dyrektywie), koniecznym jest zbudowanie systemu wymiany informacji pomiędzy administracjami skarbowymi.

W taki sam sposób jak w przypadku specjalnego programu ustanowionego dla potrzeb dostaw w handlu elektronicznym, taka wymiana informacji powinna być budowana w ramach prawnej struktury dotyczącej administracyjnej współpracy w sprawie VAT (rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003) i powinna się opierać wyłącznie na komunikacji elektronicznej.

Taki elektroniczny system wspierający wymianę informacji konieczną w ramach pojedynczego systemu i procedurę zmieniającą brzmienie ósmej dyrektywy powinien zostać zintegrowany w zmodernizowanym systemie wymiany informacji o VAT (VIES) w celu zmniejszenia obciążeń administracji skarbowych. Komisja rozpoczęła na początku 2004 r. studium wykonalności nowej ulepszonej wersji systemu wymiany informacji o VAT (VIES II), który spełnia wymagania konieczne dla systemu pojedynczego. W szczególności koniecznym będzie zapewnienie, że informacje dostarczone drogą elektroniczną przez podatników do własnych Państw Członkowskich mogą być odebrane i przetworzone. Informacje odebrane w ten sposób będą musiały być automatycznie przekazane do zainteresowanego Państwa Członkowskiego, w którym odbywają się dostawy lub do którego stosowany jest wniosek o zwrot bez żadnej interwencji ze strony Państwa Członkowskiego identyfikacji.

9. PROPONOWANE ZMIANY

9.1. Poprawki do szóstej dyrektywy w sprawie VAT (uproszczenie zobowiązań)

9.1.1. Poprawka do art. 17 ust. 4

Artykuł 17 ust. 4 akapit drugi lit. a) zostaje skreślona. Ten zapis jest obecnie włączony do art. 1 proponowanej dyrektywy rewidującej procedurę zwrotu dla podatników niemających siedziby na terytorium danego kraju.

9.1.2. Skreślenie art. 17 ust. 6

Artykuł 17 ust. 6 zostaje uchylony, eliminując w ten sposób zapis w ramach którego Państwa Członkowskie mogą zachować wszystkie wyłączenia przewidziane w ich ustawodawstwie krajowym w momencie, w którym szósta dyrektywa w sprawie VAT weszła w życie.

W rezultacie, zwykłe przepisy sformułowane w art. 17 ust. 1-5 mają zastosowanie do wszystkich wydatków, które nie są wyraźnie wymienione w nowym art. 17 a.

9.1.3. Dodanie art. 17 a

Niniejszy artykuł daje Państwom Członkowskim elastyczność w stosowaniu całkowitych lub częściowych ograniczeń (np. odliczeń zryczałtowanych) odnośnie do prawa do odliczania podatku naliczonego VAT. Ta elastyczność jest jednak ograniczona do wydatków osobno wymienionych w artykule.

Podaje się definicje „silnikowych pojazdów drogowych" i „wydatków odnoszących się do silnikowych pojazdów drogowych" w celu zapewnienia, że zakres potencjalnych ograniczeń stosowanych przez Państwa Członkowskie pozostanie zharmonizowany.

Ponadto artykuł określa listę silnikowych pojazdów drogowych, dla których, w zależności od wykorzystania, Państwa Członkowskie nie mogą ograniczać prawa do odliczeń.

Oprócz silnikowych pojazdów drogowych, artykuł określa możliwość stosowania przez Państwa Członkowskie całkowitych lub częściowych ograniczeń odnośnie do prawa do odliczania za łodzie i statki powietrzne, podróże, kwaterunek, żywność i napoje, towary luksusowe, rozrywki i zabawy.

9.1.4. Poprawka art. 21 ust. 1 lit. b)

Poprawka nakłada obowiązek na wszystkie Państwa Członkowskie wyznaczenia klienta jako osoby odpowiedzialnej za płacenie podatku za dostawę towarów, które są instalowane lub składane przez lub w imieniu dostawcy, dostawę usług związanych z nieruchomościami i usług objętych w art. 9 ust. 2 lit. c) takich jak praca z ruchomymi dobrami materialnymi, kiedy dostawca nie ma siedziby na terytorium kraju i kiedy klient jest zidentyfikowany dla celów VAT w Państwie Członkowskim, gdzie ma miejsce dostawa.

Należy zauważyć, że opcja dana Państwom Członkowskim na mocy art. 21 ust. 1 lit. a), czyniąca klienta osobą odpowiedzialną za opłacenie podatku w przypadkach nie uwzględnionych w art. 21 ust. 1 lit. b), pozostaje utrzymana.

9.1.5. Dodanie art. 22 b

Niniejszy artykuł określa zasady odnoszące się do funkcjonowania systemu pojedynczego.

9.1.5.1. Punkt A

Niniejszy punkt definiuje czym jest, dla celów tego artykułu, „Państwo Członkowskie identyfikacji" i „Państwo Członkowskie konsumpcji".

9.1.5.2. Punkt B

Niniejszy punkt definiuje zakres specjalnego programu dotyczący podatników, którzy dokonują dostaw towarów lub usług, za które są zobowiązani zapłacić podatek w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, gdzie nie mają siedziby. Jednakże specjalny program dla niemających siedziby przedsiębiorców dokonujących dostaw usług elektronicznych dla osób niepodlegających opodatkowaniu na mocy art. 26c pozostają w mocy. Dlatego też, przedsiębiorcy korzystający z tego specjalnego programu są wyłączeni z systemu pojedynczego.

Program jest opcjonalny dla zainteresowanych podatników i mogą oni nadal wywiązywać się ze swoich zobowiązań odnośnie do podatku VAT w ramach zwykłych przepisów określonych w każdym Państwie Członkowskim, jeżeli uznają to za właściwsze w swojej sytuacji.

9.1.5.3. Punkt C

Niniejszy punkt dotyczy procedur rejestracji w ramach specjalnego programu. Główna odpowiedzialność za rejestrację podatnika w specjalnym programie spoczywa na Państwie Członkowskim identyfikacji na wniosek podatnika.

Punkt ten określa również procedury komunikowania jakichkolwiek zmian danych rejestracyjnych, jak i wyrejestrowania. Są to procedury w pełni elektroniczne.

Punkt ten określa również specjalne postanowienia dotyczące podatników mających siedzibę w więcej niż jednym Państwie Członkowskim. Jego głównym celem jest wskazanie, że każde mające siedzibę przedsiębiorstwo może kwalifikować się osobno do specjalnego programu dla swoich własnych dostaw.

9.1.5.4. Punkt D

Niniejszy punkt określa zasady według których Państwa Członkowskie konsumpcji nie prowadzą identyfikacji do celów VAT, i stąd też nie nadają numeru VAT w znaczeniu art. 22 ust. 1 lit. c) tym podatnikom, którzy są zarejestrowani w specjalnym programie.

9.1.5.5. Punkt E

Niniejszy punkt określa zobowiązania podatników w ramach specjalnego programu do składania zwrotów VAT drogą elektroniczną.

Ten zwrot VAT jest jednorazowym zwrotem VAT z konkretną częścią dla każdego Państwa Członkowskiego konsumpcji.

Wprowadza on również specjalną zasadę dotyczącą zestawień podsumowujących, dzięki któremu oddzielny numer identyfikacji do celów VAT nie będzie konieczny do składania zestawień podsumowujących, tam gdzie takie zestawienia są wymagane, jak w przypadku transferu własnych towarów przez podatnika do innego Państwa Członkowskiego. Niemający siedziby podatnik korzystający ze specjalnego programu używałby własnego numeru identyfikacji do celów VAT wystawionego w Państwie Członkowskim siedziby i przedstawiałby Państwa Członkowskie, do których wysłano towary, w zestawieniu podsumowującym.

9.1.5.6. Punkt F

Ten punkt określa zasady płatności i zwrotu. Wszystkie transfery pieniężne będą odbywały się bezpośrednio pomiędzy podatnikiem i Państwem Członkowskim konsumpcji.

Kiedy w okresie podatkowym kwota podatku podlegająca potrąceniu przewyższa kwotę należnego podatku, Państwo Członkowskie konsumpcji będzie postępować z nadwyżką według takich samych warunków jakie określiło na mocy art. 18 ust. 4 dla podatników niestosujących systemu pojedynczego.

9.1.5.7. Punkt G

Ten punkt określa specjalne przepisy dla podatników mających siedzibę poza Unią Europejską (włączając tych, którzy są obecnie objęci specjalnym programem dla e-handlu).

9.1.6. Poprawka art. 24

Poprawiony ustęp 2 definiuje ramy, w których Państwa Członkowskie mogą, jeżeli chcą, definiować politykę zwolnień dla małych przedsiębiorców.

Ustępy 3 i 4 zostają poprawione w celu wyjaśnienia, które transakcje są wykluczone ze zwolnień i które transakcje zostają wzięte pod uwagę do obliczania obrotów podatnika. Jest to w dużym stopniu poprawka o charakterze prezentacyjnym niż rzeczowym.

Ustępy 8 i 9 zostają skreślone ponieważ nie są już aktualne.

9.1.7. Skreślenie art. 24a

Art. 24a, który określa progi dla 10 nowych Państw Członkowskich zostaje skreślony, jako że zapisy te zostaną zastąpione nową wersją art. 24.

9.1.8. Poprawka art. 28b część B ust. 2

Artykuł 28b część B ust. 2 zostaje poprawiony w celu wprowadzenia w ramach ustaleń odnośnie do sprzedaży na odległość globalnego progu stosowanego do sprzedaży we wszystkich Państwach Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie siedziby, zamiast osobnego progu w każdym Państwie Członkowskim

9.1.9. Artykuł.2

Niniejszy artykuł ustala, że dyrektywa wejdzie w życie po 1 lipca 2006 r.

9.2. Nowa dyrektywa zmieniająca brzmienie ósmej dyrektywy w sprawie zwrotów podatku VAT

9.2.1. Artykuł 1

Niniejszy artykuł definiuje zakres dyrektywy, który nie różni się od obecnej ósmej dyrektywy.

9.2.2. Artykuł 2

Niniejszy artykuł definiuje podatnika uprawnionego do zwrotu na mocy tej dyrektywy. Wyklucza również transakcje zwolnione, lub takie, które mogłyby zostać zwolnione, na mocy art. 15 lub 28c część A To wykluczenie powinno zapewnić, że podatek VAT nie będzie odzyskiwany dwukrotnie, raz przez dostawcę jako korekta podatku VAT naliczonego najpierw od dostawy, która może być zwolniona, i drugi raz przez nabywcę poprzez procedurę zwrotu.

9.2.3. Artykuł 3

Niniejszy artykuł definiuje transakcje, które kwalifikują się do zwrotu i nie jest znacząco różny od obecnej wersji art. 2 dyrektywy 79/1072/EWG.

9.2.4. Artykuł 4

Niniejszy artykuł formułuje zasady określające kwoty podlegające zwrotowi.

Po pierwsze podatnik musi przeprowadzać transakcje podlegające opodatkowaniu w Państwie Członkowskim siedziby, aby mieć prawo do zwrotu. Kiedy podatnik przeprowadza zarówno transakcje podlegające opodatkowaniu i zwolnione z opodatkowania, będzie on miał częściowe prawo do zwrotu w odniesieniu do transakcji pierwszego typu.

Po drugie zastosowanie mają zasady odliczeń, a w szczególności wykluczenia z prawa do odliczeń określone w Państwie Członkowskim, gdzie poniesiono wydatki.

Artykuł ten przedstawia w przepisie prawnym zasady już sformułowane przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-302/93 (Etienne Debouche) i sprawie C-136/99 (Société Monte dei Paschi di Siena).

9.2.5. Artykuł 5

Artykuł 5 formułuje procedurę, w ramach której podatnik może wnieść wniosek o zwrot. Wniosek ma zostać wniesiony elektronicznie w Państwie Członkowskim siedziby podatnika.

Państwo Członkowskie siedziby zapewni transmisję danych do Państwa Członkowskiego, w którym poniesiono wydatki.

Artykuł ten określa również jakie informacje musi dostarczyć podatnik składający wniosek.

9.2.6. Artykuł 6

Niniejszy artykuł ustala okresy, w których podanie o refundację może być przedkładane, a także ostateczne terminy przedkładania faktur i dokumentów importowych w celach otrzymania zwrotu. Określa również minimalną kwotę zwrotu, o którą można się starać.

9.2.7. Artykuł 7

Niniejszy artykuł stwierdza, że kompetentne władze Państw Członkowskich, gdzie składany jest wniosek o zwrot poinformują wnioskodawcę o swojej decyzji w ciągu trzech miesięcy. Zwroty zostaną dokonane w tym samym okresie.

W szczególnych przypadkach, Państwo Członkowskie może poprosić o dodatkową informację. Decyzja powinna zostać podjęta w ciągu 3 miesięcy od daty dostarczenia wymaganej informacji. W przypadku przekroczenia terminu 3 miesięcy, nie można odmówić zwrotu.

9.2.8. Artykuł 8

Artykuł ten stanowi, że kiedy Państwo Członkowskie zwrotu nie dotrzyma ostatecznych terminów określonych w poprzednim artykule, to należą się odsetki w wysokości 1% miesięcznie.

9.2.9. Artykuł 9

Zaproponowana dyrektywa powinna zastąpić obecną ósmą dyrektywę. Ta dyrektywa powinna wówczas zostać uchylona.

9.3. Poprawki do rozporządzenia 1798/2003 o współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej

9.3.1. Poprawka art. 1 ust. 1

Jest to poprawka techniczna mająca na celu rozszerzenie zakresu rozporządzenia na wymianę informacji koniecznej do sprawnego funkcjonowania pojedynczego systemu VAT.

9.3.2. Nowy rozdział VIa

Dodany zostaje nowy rozdział poświęcony specjalnie wymianie informacji o pojedynczym systemie począwszy od dnia 1 lipca 2006 r.

9.3.2.1. Artykuł 34a

Artykuł ten definiuje zakres wymiany informacji w ramach rozdziału VI. Ustala również, że definicje odnoszące się do systemu pojedynczego („Państwo Członkowskie identyfikacji", „Państwo Członkowskie konsumpcji"), które wymienione są w poprawkach do szóstej dyrektywy w sprawie VAT, będą miały także zastosowanie do rozporządzenia 1798/2003.

9.3.2.2. Artykuł 34b

Artykuł ten ustala zasady wymiany informacji o rejestracji (włączając zmiany danych rejestracyjnych i wyrejestrowanie) podatników w ramach specjalnego programu.

Wymiana informacji będzie następowała bezzwłocznie, co oznacza, że należy zapewnić odpowiednie elektroniczne systemy komunikacji.

Wszystkie Państwa Członkowskie otrzymają tą informację, nawet jeżeli na ich terenie nie dokonuje się lub nie będzie dokonywać się dostaw.

Ponadto nakłada on na Państwo Członkowskie siedziby zobowiązanie monitorowania, że jego podatnicy przestrzegają progów sprzedaży na odległość i informowania innych Państw Członkowskich, kiedy wydaje się, że progi sprzedaży na odległość zostały przekroczone.

Wszelkie szczegóły dotyczące definicji natury technicznej będą ustalane zgodnie z procedurami komitologii.

9.3.2.3. Artykuł 34c

Artykuł ten określa obowiązek każdego Państwa Członkowskiego do prowadzenia aktualnej bazy danych wszystkich podatników zarejestrowanych w ramach specjalnego programu.

9.3.2.4. Artykuł 34d

Artykuł ten określa reguły wymiany informacji odnośnie do zwrotu podatku VAT (włączając w to ich modyfikacje).

Wymiana informacji będzie również odbywała się bezzwłocznie.

Informacja będzie wysyłana jedynie do tych Państw Członkowskich, dla których zadeklarowano podatek. Każde Państwo Członkowskie otrzyma zatem część zwrotu, która dotyczy dostaw dokonanych według jego własnej jurysdykcji.

Wszelkie szczegóły dotyczące definicji natury technicznej będą ustalane zgodnie z procedurami komitologii.

9.3.2.5. Artykuł 34e

Artykuł ten określa zobowiązania dla Państwa Członkowskiego identyfikacji do przechowywania informacji dotyczącej zwrotów podatku, które zostały wysłane do innego Państwa Członkowskiego.

Informacja powinna być przechowywana przez minimalny okres potrzebny do technicznego funkcjonowania systemu (na przykład, aby umożliwić systemowi wykrycie, że podatnik dokonał już zwrotu podatku za określony okres, i że można jedynie dokonać następnej modyfikacji tych danych). Okres ten będzie musiał zostać ustalony zgodnie z procedurami komitologii.

Państwa Członkowskie będą oczywiście w stanie przechowywać te informacje przez dłuższy okres, co może być w przyszłości bardzo użytecznym źródłem informacji dla ich własnych kontroli finansowych.

9.3.2.6. Artykuł 34f

Artykuł ten dotyczy informacji, które będą musiały zostać udostępnione podatnikom na stronach internetowych każdej administracji skarbowej, aby pomóc podmiotom gospodarczym w wywiązywaniu się z ich zobowiązań.

Informacje będą dotyczyły zasad przystąpienia do systemu pojedynczego jak również różnych krajowych zasad stosowanych w każdym Państwie Członkowskim (takie jak stawki podatku).

Komisja będzie odpowiedzialna za koordynację tego zadania, jak również za tłumaczenia. Szczegółowe zasady zostaną ustalone zgodnie z procedurami komitologii.

9.3.2.7. Artykuł 34g

Artykuł ten określa specjalne reguły kontroli podatników zarejestrowanych w ramach specjalnego programu. Zgodnie z tymi regułami, Państwa Członkowskie konsumpcji będą

mogły uczestniczyć w kontroli zainicjowanej przez Państwo Członkowskie identyfikacji. To ostatnie będzie miało obowiązek informowania tego pierwszego w przypadku takiej kontroli.

W przypadkach kiedy Państwa Członkowskie konsumpcji wyrażą chęć uczestniczenia w takiej kontroli, zastosowanie będą miały zwykłe przepisy określone art. 11 (obecność urzędników podatkowych na terytorium innego Państwa Członkowskiego).

9.3.3. Nowy rozdział VIb

Zostanie dodany nowy rozdział dotyczący wyłącznie wymiany informacji koniecznej do funkcjonowania zmodernizowanego przepisów ósmej dyrektywy.

Na mocy art. 34h, Państwo Członkowskie identyfikacji przekaże podania o zwrot w ramach ósmej dyrektywy bezpośrednio do Państwa Członkowskiego zakupu. Również w tym przypadku techniczne szczegóły będą ustalane zgodnie z procedurami komitologii.

Artykuł 34i dodaje, że należy dostarczyć podatnikowi informacje dotyczące proponowanej dyrektywy określającej procedury zwrotu i konkretnych krajowych przepisów dotyczących tych zwrotów. Dokona się tego w ramach procedury określonej w art. 34f.

2004/0261 (CNS)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY RADY

zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji[9],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[10],

uwzględniając opinię Europejski Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[11],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W kontekście wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) koniecznym jest uproszczenie zobowiązań dla podmiotów gospodarczych, jako że zobowiązania te są obecnie niewspółmiernie uciążliwe i narażają sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez nadmierne krępowanie możliwości podmiotów gospodarczych w angażowanie się w działalność gospodarczą w innych Państwach Członkowskich.

(2) Wspólne definicje towarów i usług, dla których Państwa Członkowskie mogą zastosować całkowite lub częściowe ograniczenia prawa do odliczeń powinny ułatwić korzystanie przez podmioty gospodarcze z procedury zwrotu podatku VAT w Państwach Członkowskich, w których nie mają siedziby.

(3) W przypadku transakcji pomiędzy podatnikami kiedy dostawca nie ma siedziby w Państwie Członkowskim, w którym ma miejsce dostawa, rozszerzenie przypadków, w których klient ponosi odpowiedzialność za zapłacenie podatku powinno uprościć zobowiązania nie mającego siedziby dostawcy wynikające z podatku VAT bez tworzenia dodatkowych administracyjnych obciążeń dla klienta.

(4) Zobowiązania podatników odpowiedzialnych za płacenie podatku VAT w Państwach Członkowskich, w których nie mają siedziby powinny zostać uproszczone poprzez umożliwienie im skorzystania z „systemu pojedynczego”, czyli z systemu umożliwiającego im, jeżeli chcą, posiadanie jednego punktu kontaktu elektronicznego do celów identyfikacji w celach podatku VAT i składania deklaracji.

---

9 Dz.U. C [...], [...], str. [...]
10 Dz.U. C [...], [...], str. [...]
11 Dz.U. C [...], [...], str. [...]

(5) System ten powinien być dostępny nie tylko podatnikom mającym siedzibę we Wspólnocie, ale również podatnikom, którzy, mimo iż tam nie maja siedziby, prowadzą na terenie Wspólnoty transakcje podlegające opodatkowaniu. Jednakże nie powinien on obejmować podatników dostarczających usług elektronicznych osobom niepodlegającym opodatkowaniu, pozostawiając na swoim miejscu system wprowadzony w celu ułatwienia im dostosowania się do zobowiązań podatkowych.

(6) Nie powinno nakładać się zobowiązania do wyznaczania przedstawiciela na operatorów spoza Wspólnoty, którzy są zarejestrowani w ramach specjalnego programu, gdyż takie zobowiązanie przekreślałoby wszelkie korzyści płynące z obecnych uproszczeń.

(7) Podatnicy zarejestrowani w ramach specjalnego programu powinni przestrzegać specyficznych zobowiązań określonych w tej dyrektywie.

(8) Transfer pieniędzy, poprzez płatności lub zwroty, powinien odbywać się bezpośrednio pomiędzy podatnikami a Państwem Członkowskim konsumpcji.

(9) Państwom Członkowskim powinno pozwolić się na większą elastyczność przy ustalaniu progów, poniżej których małe podmioty gospodarcze mogą być zwolnione ze zobowiązań wynikających z podatku VAT. Taka elastyczność powinna umożliwić każdemu Państwu Członkowskiemu ustalenie zwolnienia biorąc pod uwagę strukturę swojej krajowej gospodarki.

(10) Ustalenia dotyczące sprzedaży na odległość powinny zostać uproszczone poprzez zastrzeżenie jednego progu dla dostaw do wszystkich Państw Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie siedziby, zamiast oddzielnych progów dla każdego Państwa Członkowskiego docelowego.

(11) Ponieważ cele zaproponowanego działania nie mogą zostać w pełni zrealizowane przez Państwa Członkowskie a mogą zatem, z powodu skali działań, zostać w większym stopniu zrealizowane na poziome Wspólnoty, Wspólnota może zastosować środki zgodnie z zasadą subsydiarności przedstawioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności przedstawioną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wychodzi poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów.

(12) Dyrektywa 77/388/EWG powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 77/388/EWG zostaje zmieniona w następujący sposób:

(1) Artykuł 17, w wersji przedstawionej w art. 28 lit. f), zostaje zmieniony w następujący sposób:

(a) ustęp 4 zostaje zmieniony w następujący sposób:

(i) w akapicie pierwszym tiret pierwsze odniesienie do „dyrektywy 79/1072/EWG” zostaje zastąpione przez odniesienie do „dyrektywy Rady xx/xxx/WE(*);

(ii) w drugim akapicie usuwa się lit. a);

(iii) w akapicie drugim lit. c) odniesienie do „dyrektywy 79/1072/EWG” zostaje zastąpione przez odniesienie do „dyrektywy xx/xxx/WE

(*) Dz.U. L […], […], str.[…]”

(b) ustęp 6 zostaje skreślony.

(2) Dodaje się następujący art. 17 lit. a):

„Artykuł 17a
Ograniczenia dotyczące prawa do odliczeń

1. Państwa Członkowskie mogą, bez uszczerbku dla art. 17 ust. 5, zastosować całkowite lub częściowe ograniczenia prawa podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego od:

(a) wydatków na towary luksusowe, rozrywkę i zabawę;

(b) wydatków związanych z podróżą, kwaterunkiem, żywnością i napojami innych niż wydatki poniesione przez podatnika w trakcie wykonywania swojej działalności mającej na celu za dostarczenie za wynagrodzeniem podróży, kwaterunku, żywności lub napojów;

(c) wydatków odnoszących się do silnikowych pojazdów drogowych, z wyjątkiem pojazdów będących towarami na składzie podatnika i pojazdów na sprzedaż w ramach jego działalności, jak również pojazdów używanych jako taksówki, do celów szkoleniowych w szkołach jazdy lub używanych do wynajmu lub leasingu.

(d) wydatków odnoszących się do łodzi i statków powietrznych z wyjątkiem tych, które są wyłącznie przeznaczone do wykorzystania w komercyjnym transporcie osób i towarów.

2. Państwa Członkowskie mogą, dla celów ustępu 1, określić procent dla minimalnego wykorzystania silnikowych pojazdów drogowych do celów służbowych.

3. Ustęp 1 i 2 będą miały zastosowanie do wszystkich silnikowych pojazdów innych niż traktory używane w rolnictwie lub leśnictwie, które zwykle są używane do przewożenia osób i towarów drogą, z maksymalną dopuszczalną masą nieprzekraczającą 3500 kg i nieposiadających więcej niż osiem siedzeń nie licząc siedzenia kierowcy.

Odnośne wydatki pokryją zakup pojazdu, włączając umowy montażu i tym podobne, produkcję, nabycie wewnątrz Wspólnoty, import, leasing lub wynajem, przeróbki,

naprawy i konserwację oraz wydatki na dostawy lub usługi wykonane w związku z pojazdami i ich wykorzystaniem.

(3) W art. 21, w wersji przedstawionej w art. 28g ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

»(b) podatnicy, którym dostarczono usług wymienionych w art. 9 ust.2 lit. e) lub osoby, które są zidentyfikowane dla celów podatku od wartości dodanej na terytorium kraju, do którego dostarczone zostają towary objęte ustaleniami sformułowanymi w art. 8 ust. 1 lit. a) zdanie drugie lub usługi wymienione w art. 9 ust. 2 lit. a) i c) lub art. 28b części C, D, E i F, jeżeli ma miejsce dostawa towarów lub wykonane są usługi przez podatnika niemającego siedziby na terytorium kraju;«

(4) Dodaje się następujący art. 22b:

"Artykuł 22b
Pojedynczy system wypełniania zobowiązań w Państwach Członkowskich, w których podatnik nie ma siedziby

A.. Definicje

Dla celów niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla innych postanowień Wspólnoty, mają zastosowanie następujące definicje:

(1) »Państwo Członkowskie identyfikacji« oznacza Państwo Członkowskie, w którym podatnik mający siedzibę we Wspólnocie założył swoją firmę lub ma stałe miejsce prowadzenia działalności, z którego dostarczane są towary lub usługi lub, w przypadku siedziby poza Wspólnotą, Państwo Członkowskie konsumpcji, które podatnik wybiera w celu kontaktu do zadeklarowania rozpoczęcia jego działalności jako podatnika we Wspólnocie;

(2) »Państwo Członkowskie konsumpcji« oznacza Państwo Członkowskie, w którym ma mieć miejsce dostawa lub usługi zgodnie z art. 8, 9 i 28b.

B. Zakres

Państwa Członkowskie pozwalają każdemu podatnikowi dostarczającemu towary lub usługi, za które ma obowiązek zapłacić podatek od wartości dodanej w jednym lub kilku Państwach Członkowskich konsumpcji, w których nie ma siedziby swojej firmy ani nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności, na wypełnienie swoich zobowiązań poprzez wykorzystanie specjalnego programu przewidzianego w tym artykule, z wyjątkiem tych niemających siedziby podatników dostarczających usługi elektroniczne osobom niepodlegającym opodatkowaniu, którzy korzystają ze specjalnego programu zgodnie z art. 26c.

C. Rejestracja

1. Każdy podatnik oświadcza Państwu Członkowskiemu identyfikacji, od kiedy chce zacząć stosować pojedynczy system. Oświadczenie zostanie złożone drogą elektroniczną.

Podatnik dostarcza informacji koniecznych do jego rejestracji w ramach systemu pojedynczego. Oświadcza również czy jest już zidentyfikowany dla celów podatku

od wartości dodanej w Państwach Członkowskich, w których nie ma siedziby ani stałego miejsca prowadzenia działalności, a jeżeli ma, to pod jakim numerem identyfikacyjnym jest zarejestrowany.

2. Państwo Członkowskie identyfikacji rejestruje podatnika, o którym mowa w ust. 1 w rozsądnym terminie. W tym celu Państwo Członkowskie wykorzysta indywidualny numer przyznany już podatnikowi w związku z jego zobowiązaniami w systemie wewnętrznym.

   Podatnicy, którzy mają miejsce prowadzenia działalności w więcej niż jednym Państwie Członkowskim mogą ubiegać się, żeby każde miejsce prowadzenia działalności było zarejestrowane w ramach systemu pojedynczego w przypadku ich dostaw w Państwach Członkowskich, gdzie podatnik nie ma miejsca prowadzenia działalności.

3. Każdy podatnik informuje Państwo Członkowskie identyfikacji o wszelkich zmianach danych rejestracyjnych dostarczonych na mocy ust. 1. Poinformowanie następuje drogą elektroniczną.

4. Każdy podatnik oświadcza Państwu Członkowskiemu identyfikacji kiedy ma zamiar zakończyć korzystanie z systemu lub kiedy jego działalność zmieni się w takim stopniu, że nie będzie się już kwalifikował do systemu pojedynczego. Oświadczenie zostaje złożone drogą elektroniczną.

5. Państwa Członkowskie identyfikacji bezzwłocznie usunie z rejestru identyfikacyjnego każdego podatnika, który przestał spełniać warunki niezbędne do zakwalifikowania się do systemu pojedynczego.

   W szczególności Państwo Członkowskie identyfikacji wykluczy podatników z uczestnictwa w pojedynczym systemie w następujących wypadach:

   (a) jeżeli podatnik poinformuje Państwo Członkowskie identyfikacji, że już nie dostarcza towarów lub usług w jakimkolwiek Państwie Członkowskim lub Państwach Członkowskich innych niż Państwo Członkowskie identyfikacji;

   (b) jeżeli w inny sposób można założyć, że objęta opodatkowaniem działalność podatnika zakończyła się;

   (c) jeżeli podatnik przestał spełniać wymagania konieczne do uzyskania pozwolenia, by korzystać z systemu;

   (d) jeżeli podatnik uparcie nieprzestrzega przepisów rządzących korzystaniem z systemu.

D. Identyfikacja

Podatnik zarejestrowany w pojedynczym systemie nie jest identyfikowany, w znaczeniu art. 22 ust. 1 lit. c), w innym państwie innym niż Państwo Członkowskie, w którym ma siedzibę.

E. Zwroty i zeznania podsumowujące

1. Każdy podatnik zarejestrowany w pojedynczym systemie przedkłada Państwu Członkowskiemu identyfikacji zwrot podatku od wartości dodanej za każdy kwartał przedstawiając wszystkie dostawy dóbr i usług, za które jest zobowiązany zapłacić podatek od wartości dodanej w Państwach Członkowskich, w których nie ma siedziby swojej działalności gospodarczej lub nie posiada stałego miejsca prowadzenia działalności. Jeżeli podatnik nie ma siedziby we Wspólnocie, zwrot będzie również zawierał dostawy dostarczone w Państwie Członkowskim identyfikacji.

   Zwrot, dokonany środkami elektronicznymi, jest przedłożony w ciągu 20 dni po zakończeniu okresu, którego dotyczy.

2. Zwrot, o którym mowa w ust. 1 przedstawia każdemu Państwu Członkowskiemu konsumpcji, w którym należy się podatek od wartości dodanej, pełną informację konieczną do obliczenia wysokości podatku, która podlega opłacie i odliczeniom, które mają zostać dokonane w czasie okresu objętego zwrotem.

3. Zwrot, o którym mowa w ust. 1 jest dokonywany w euro. Państwa Członkowskie konsumpcji, które nie przyjęły euro mogą wymagać części zwrotu dotyczącego dostaw towarów i usług na ich terytoriach w ich narodowej walucie.

4. Kiedy, na mocy art. 28a ust. 5 lit. b), podatnik jest zobowiązany przedłożyć dane zgodnie z art. 22 ust. 6 lit. b), numer, o którym mowa w art. 22 ust. 6 lit. b) akapit trzeci tiret drugie jest numerem, o którym mowa w tiret pierwszym tego akapitu. Podatnik wyraźnie wskazuje w zeznaniu podsumowującym Państwo Członkowskie, w którym nastąpiło nabycie.

F. Płatności i zwroty

1. Podatnik płaci podatek od wartości dodanej przedkładając zwrot podatku od wartości dodanej. Płatność jest dokonana bezpośrednio na rachunek bankowy i w walucie każdego zainteresowanego Państwa Członkowskiego konsumpcji.

2. Kiedy kwota podatku od wartości dodanej, która ma zostać odliczona w danym kwartale, jest większa od kwoty podatku należnego, Państwa Członkowskie mogą bądź to dokonać zwrotu, bądź przenieść nadwyżkę na następny okres zgodnie z warunkami, które określiły zgodnie z rt. 18. ust. 4.

G. Specjalne postanowienia odnośnie do podatników mających siedzibę poza Wspólnotą

   Państwa Członkowskie identyfikacji określa, w znaczeniu art. 22 ust. 1 lit. c), podatnika, który nie ma siedziby we Wspólnocie w czasie wykonywania działalności, o której mowa w części C ust. 2 tego artykułu.

(5) W art.24 wprowadza się następujące zmiany:

   (a) Ustępy 2, 3, i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie mogą zwolnić podatnika, którego roczny obrót nie przekracza progu, który może być ustanowiony na poziomie nie wyższym niż 100 000 EUR lub ekwiwalencie tej kwoty w walucie krajowej według kursu wymiany z 1 lipca 2006 r. Mogą zastosować jeden lub więcej progów, które w żadnym przypadku

nie mogą przekraczać 100 000 EUR lub ekwiwalentu tej kwoty w walucie krajowej w dniu 1 lipca 2006 r.

Państwa Członkowskie mogą corocznie zrewidować swoje progi. W ramach tej corocznej rewizji, maksymalny próg 100 000 EUR lub ekwiwalent tej kwoty w walucie krajowej w dniu 1 lipca 2006 r. może zostać podwyższony tylko po to, aby utrzymać realną wartość tych progów.

Państwa Członkowskie, które korzystają z opcji na mocy art. 14 dyrektywy 67/228/EWG, aby wprowadzić zwolnienia lub progresywne stawki ulg mogą je utrzymać wraz z ustaleniami co do ich stosowania, jeżeli są zgodne z systemem VAT.

3. Zwolnienia przewidziane w ust. 2 nie mają zastosowania do następujących transakcji:

(a) transakcje przeprowadzone okazjonalnie, o których mowa w art. 4 ust. 3;

(b) dostawy nowych środków transportu przeprowadzane zgodnie z warunkami określonymi w art. 28c część A;

(c) towarów dostawy towarów i usług przeprowadzone przez podatnika, który nie ma siedziby w Państwie Członkowskim, w którym przypada do zapłaty podatek od wartości dodanej.

4. Obrót służący jako punkt odniesienia w celach stosowania ustaleń określonych w ust. 2 będzie składał się z następujących kwot, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej:

(a) wartość towarów i usług, o ile są opodatkowane, włączając transakcje, które są zwolnione, wraz z odliczeniem podatku od wartości dodanej zapłaconym na wcześniejszym etapie zgodnie z art. 28 ust. 2;

(b) wartość transakcji, które są zwolnione zgodnie z art. 15;

(c) wartość transakcji nieruchomościami, transakcji finansowych, o których mowa w art. 13 części B lit. d) i usług ubezpieczeniowych, o ile te transakcje nie są transakcjami pomocniczymi.

Jednakże sprzedaż materialnych lub niematerialnych aktywów rzeczowych przedsiębiorstwa nie są brane pod uwagę do celów obliczania obrotu.”

(b) Ustępy 8 i 9 zostają skreślone.

(6) Artykuł 24a zostaje skreślony.

(7) W art. 28b część B, ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Ustęp 1 nie ma zastosowania do dostaw towarów wysłanych lub przetransportowanych do Państwa Członkowskiego różnego od państwa dostawcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:

(a) dostarczone towary nie są produktami objętymi akcyzą;

(b) całkowita wartość takich dostaw, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, nie przekracza 150 000 EUR lub ekwiwalentu tej kwoty w walucie krajowej w jednym roku kalendarzowym;

(c) całkowita wartość dostarczonych towarów, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej, innych niż produkty objęte akcyzą, w uprzednim roku kalendarzowym nie przekroczyła 150 000 EUR lub ekwiwalentu tej kwoty w walucie krajowej."

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do 30 czerwca 2006 r., prawa, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do przestrzegania niniejszej dyrektywy. Bezzwłocznie informują Komisję o brzmieniu tych przepisów i przedstawiają tablicę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

   Państwa Członkowskie będą stosowały te przepisy od 1 lipca 2006 r.

   Kiedy Państwa Członkowskie przyjmą te przepisy, będą one zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie im towarzyszyło w momencie ich oficjalnej publikacji. Państwa Członkowskie określają jak takie odniesienie ma być zrobione.

2. Państwa Członkowskie informują Komisję o brzmieniu głównych przepisów prawa krajowego, które przyjęły w obszarze objętym niniejszą dyrektywa.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w […] dniu następującym po dniu jego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państwa Członkowskich,

Sporządzono w Brukseli, dnia [...]

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY RADY

określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 77/388/EWG podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju lecz mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji praw Państw Członkowskich odnośnie do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: jednolita podstawa oszacowania[12], w szczególności jego art. 29a,

uwzględniając wniosek Komisji[13,]

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zarówno dla władz administracyjnych Państw Członkowskich, jak i podmiotów gospodarczych poważny problem stanowi wdrażanie przepisów dla dyrektywy 77/388/EWG ustalonych na mocy dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – ustalenia odnośnie do zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju[14.]

(2) Ustalenia sformułowane w tej dyrektywie powinny zostać zmienione, aby decyzje dotyczące wniosków o refundację mogły być ogłaszane w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku, a refundacje dokonane w tym samym okresie. W tym celu należy uprościć i unowocześnić procedurę poprzez zezwolenie na wykorzystanie nowoczesnych technologii.

(3) Nowa procedura stworzy większe prawne gwarancje dla podmiotów gospodarczych, gdyż w przypadku przekroczenia nałożonych terminów, nie można będzie odmówić zwrotu.

(4) Dyrektywa 77/388/EWG zawierała przepis, który dotyczył stosowania dyrektywy 79/1072/EWG. Dla jasności i większej przejrzystości, ten przepis zostaje teraz włączony do niniejszej dyrektywy i skreślony w dyrektywie 77/388/EWG.

---

12 Dz.U. L 145, z 13.6.1997, str.1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/66/WE (Dz.U. L 168, z 1.5.2004, str. 35).

13 Dz.U. C [...], [...], str. [...].

14 Dz.U. 331, z 27.12.1997, str. 11. Dyrektywa z ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

(5) Ponieważ cele zaproponowanego działania nie mogą zostać w pełni zrealizowane przez Państwa Członkowskie, a mogą zatem, z powodu skali działań, zostać w większym stopniu zrealizowane na poziome Wspólnoty, może ona zastosować środki zgodnie z zasadą subsydiarności przedstawioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności przedstawioną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wychodzi poza to, co konieczne do osiągnięcia tych celów.

(6) Dlatego też, w celu większej przejrzystości, dyrektywa 79/1072/EWG powinna otrzymać inne brzmienie.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustala szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidziane w art. 17 ust. 13 dyrektywy 77/388/EWG, w wersji podanej w jego art. 28f, podatnikom, w rozumieniu ust. 2 tego artykułu, którzy nie mają siedziby na terytorium kraju, lecz maja siedzibę w innym Państwie Członkowskim, zwanymi dalej „niemającymi siedziby podatnikami".

2. Niniejsza dyrektywa będzie miała zastosowanie w stosunku do podatników, którzy spełniają następujące warunki:

(a) podczas okresu zwrotu nie posiadali na terytorium kraju, zwanego dalej „Państwem Członkowskim zwrotu", siedziby swojej działalności gospodarczej, lub stałego miejsca prowadzenia działalności, z których prowadzono transakcje handlowe lub, jeżeli nie istniała taka siedziba lub stałe miejsce prowadzenia działalności, nie mieli tam miejsca stałego zamieszkania lub codziennego miejsca pobytu.

(b) podczas okresu zwrotu nie dostarczali żadnych dóbr i usług uważanych za dostarczone do Państwa Członkowskiego zwrotu, z wyjątkiem następujących transakcji:

(i) usługi transportowe i usługi pomocnicze z nimi związane, zwolnione zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. i), art. 15 lub art. 16 ust. 1 B, C i D dyrektywy 77/388/EWG;

(ii) dostawy towarów i usług dostarczane w przypadkach, w których podatek od wartości dodanej jest płatny przez osobę, do której są one dostarczane zgodnie z art. 21 ust. 1 lit. a), b), c) i f) dyrektywy 77/388/EWG.

Artykuł 2

Niniejsza dyrektywa nie będzie miała zastosowania w odniesieniu do towarów i usług, których dostawa jest, lub może być, zwolniona na mocy art. 28c(A) dyrektywy 77/388/EWG kiedy dostarczane towary są wysyłane lub transportowane przez nabywcę lub na jego rachunek. Nie będzie miała również zastosowania do towarów, których dostawa jest, lub może być, zwolniona na mocy pakt 2 pierwszego ustępu art. 15 dyrektywy 77/388/EWG.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zrefundują niemającym siedziby podatnikom każdy podatek od wartości dodanej naliczony w związku z towarami i usługami dostarczonymi mu przez innych podatników lub w związku z importem towarów na ich terytorium, o ile takie towary i usługi powodują powstanie praw do odliczeń i są używane w celu przeprowadzania następujących transakcji:

(a) transakcji, o których mowa w art. 17 ust. 3 lit. a) i b) dyrektywy 77/388/EWG;

(b) transakcji, dla których podatek od wartości dodanej jest płatny wyłącznie przez osobę , której dostarczane są towary i usługi zgodnie a art. 21 ust. 1 lit. a), b), c) i f) dyrektywy 77/388/EWG.

Artykuł 4

Aby kwalifikować się do zwrotu na mocy art. 3, niemający siedziby podatnik musi prowadzić transakcje powodujące powstanie praw do odliczeń w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę.

Kiedy niemający siedziby podatnik prowadzi w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę zarówno transakcje dające prawo do odliczeń, jak i transakcje nie dające prawa do odliczeń, jedynie taka część podatku od wartości dodanej może zostać zrefundowana w Państwie Członkowskim odliczeń, jaka przypada na pierwszy rodzaj transakcji.

Artykuł 5

1. Aby otrzymać refundację na mocy art. 3, niemający siedziby podatnik musi złożyć wniosek o refundację, zwany dalej „wnioskiem", w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę. Wniosek będzie składany drogą elektroniczną.

2. Wniosek o refundację będzie zawierał, dla każdego Państwa Członkowskiego, w którym podatnik został obciążony podatkiem od wartości dodanej, następujące szczegóły:

(a) nazwę i pełny adres dostawcy;

(b) z wyjątkiem przypadku przywozu, numer identyfikacyjny dostawcy nadany w celu podatku od wartości dodanej lub numer identyfikacji podatkowej według definicji Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 22 ust. 9 lit. e) dyrektywy 77/3888/EWG;

(c) z wyjątkiem przypadku przywozu, kod ISO Państwa Członkowskiego zakupu zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. d) dyrektywy 77/388/EWG;

(d) datę i numer faktury lub dokumentu przywozu;

(e) kwotę podlegającą opodatkowaniu i kwotę podatku od wartości dodanej wyrażone w walucie Państwa Członkowskiego, w którym naliczono VAT;

(f) kwotę odliczonego podatku od wartości dodanej wyrażoną w walucie Państwa Członkowskiego, w którym naliczono VAT;

(g) rodzaj nabytych towarów i usług opisanych następującym kodem:

1. = paliwo;

2. = kwaterunek;

3. = usługi restauracyjne;

4. = wydatki na podróż takie jak opłaty za taksówki, krótkoterminowy wynajem środków transportu, opłaty za transport publiczny;

5. = targi i wystawy;

6. = leasing środków transportu;

7. = opłaty drogowe i inne opłaty dla użytkowników dróg;

8. = inne.

Dla celów kodu 8 w pakt G pierwszego ustępu, wymagany będzie pełny opis towarów i usług.

Artykuł 6

1. Wniosek odnosi się do zakupu zafakturowanych towarów i usług lub przywozu dokonanego w okresie nie krótszym niż trzy miesiące i nie dłuższym niż jeden rok kalendarzowy. Wniosek może jednak odnosić się do okresu krótszego niż trzy miesiące, kiedy okres dotyczy reszty roku kalendarzowego.

   Wniosek może również odnosić się do faktur lub dokumentów przywozu nie objętych poprzednimi wnioskami i dotyczących transakcji dokonanych w czasie roku kalendarzowego, o którym mowa.

2. Jeżeli wniosek odnosi się do okresu krótszego niż rok kalendarzowy, ale nie krótszego niż trzy miesiące, żądana kwota zwrotu nie może być mniejsza niż 200 EUR lub jej ekwiwalentu w walucie krajowej.

   Jeżeli wniosek odnosi się do roku kalendarzowego lub reszty roku kalendarzowego, żądana kwota zwrotu nie może być mniejsza niż 25 EUR lub jej ekwiwalentu w walucie krajowej.

Artykuł 7

1. Państwo Członkowskie, w którym naliczono podatek od wartości dodanej podejmie decyzję dotyczącą wniosku o refundację i poinformuje o niej wnioskodawcę w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku.

2. Refundacje zostaną dokonane przed końcem okresu trzech miesięcy, o którym mowa w ust. 1.

Refundacja zostanie dokonana w Państwie Członkowskim zwrotu lub, na prośbę wnioskodawcy, w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę wnioskodawca. W tym drugim przypadku, wszelkie opłaty bankowe za transfer zostaną odliczone przez Państwo Członkowskie zwrotu od kwoty, która ma być zwrócona wnioskodawcy.

3. Jeżeli wniosek zostaje załatwiony odmownie, powody odmowy zostaną przedstawione nie mającemu siedziby podatnikowi przez kompetentne władze Państwa Członkowskiego, w którym naliczono podatek.

Odwołania dotyczące takich umów mogą być dokonywane przez kompetentne władze Państwa Członkowskiego, w którym naliczono podatek, z zastrzeżeniem tych samych warunków co do formy i czasowych ograniczeń jak te, które regulują żądania zwrotu składane przez podatników mających siedzibę w tym samym państwie.

4. W szczególnych przypadkach, Państwo Członkowskie, w którym został naliczony podatek od wartości dodanej może zażądać dodatkowych informacji w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku. Po upływie tego terminu, nie można żądać żadnych dodatkowych informacji.

W takich przypadkach, decyzja dotycząca wniosku zostanie przedstawiona wnioskodawcy w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia prośby o dodatkowe informacje. Refundacja zostanie dokonana tym samym okresie.

5. W przypadku braku wyraźnej odmowy w odpowiednich granicach czasowych określonych w ust. 2 lub 4, wniosek uznaje się rozpatrzony pozytywnie.

Artykuł 8

Jeżeli wniosek o refundację nie został odrzucony, ale nie dokonano płatności zwrotu przed końcem trzymiesięcznego okresu określonego odpowiednio w art. 7 ust. 1 lub w art. 7 ust. 4 akapit drugi, będą należały się odsetki od Państwa Członkowskiego w wysokości 1% miesięcznie od kwoty zwrotu, obliczane od daty, kiedy powinna zostać była dokonana refundacja do daty, kiedy została faktycznie dokonana refundacja.

Artykuł 9

Dyrektywa 79/1072/EWG traci moc z dniem 1 lipca 2006 r.

Odniesienia do tamtej dyrektywy będą interpretowane jako odniesienia do tej dyrektywy.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 30 czerwca 2006 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do przestrzegania

niniejszej dyrektywy. Bezzwłocznie poinformują one Komisję o brzmieniu tych przepisów i przedstawią tablicę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa Członkowskie stosują wspomniane przepisy od dnia 1 lipca 2006 r.

Kiedy Państwa Członkowski przyjmą te przepisy, będą one zawierały odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie im towarzyszyło w momencie ich oficjalnej publikacji. Państwa Członkowskie określą jak takie odniesienie ma być zrobione.

2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o brzmieniu głównych przepisów prawa krajowego, które przyjęły w obszarze, który obejmuje niniejsza dyrektywa.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem [...] po dniu jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państwa członkowskich,

Sporządzono w Brukseli, dnia [...]

W imieniu Rady
Przewodniczący

2004/0262 (CNS)

Wniosek dotyczący

ROZPORZĄDZENIA RADY

zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w sprawie wprowadzenia ustaleń o współpracy administracyjnej w kontekście pojedynczego systemu i procedur zwrotu podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską a w szczególności jej art. 93,

uwzględniając wniosek Komisji[15],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[16],

uwzględniając opinię Europejski Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[17],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy dyrektywy Rady 200Y/XX/WE z dnia DD/MM/200X zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w sprawie uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej[18], pojedynczy system może zostać zaproponowany wszystkim podatnikom ze zobowiązaniami wynikającymi z podatku od wartości dodanej (VAT) w Państwie Członkowskim, w którym nie mają siedziby.

(2) Dyrektywa Rady 200Y/YY/WE z dnia DD/MM/200Y określająca szczegółowe zasady dotyczące zwrotu podatku od wartości dodanej, ustanowione mniemających dyrektywie 77/388/EWG, podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju lecz mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim[19] upraszcza procedurę otrzymywania zwrotu VAT w Państwie Członkowskim, w którym zainteresowany podatnik nie ma rejestracji VAT.

(3) Jednakże, te dwie dyrektywy pociągają za sobą wymianę znacznej ilości dodatkowych informacji pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi. Niezbędne jest zatem zmienienie rozporządzenie rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w obszarze podatku od wartości dodanej i

---

15 Dz.U. C [...], z[...], str. [...].
16 Dz.U. C [...], z[...], str. [...].
17 Dz.U. C [...], z[...], str. [...].
18 Dz.U. L [...], z[...], str. [...].
19 Dz.U. L [...], z[...], str. [...].

uchylenie rozporządzenia (EWG) nr 218/92[20]. Wymiana wymaganych informacji nie powinna nadmiernie obciążać administracji zainteresowanych Państw Członkowskich.

(4) Wymiana informacji powinna odbywać się drogą elektroniczną w oparciu o istniejący system wymiany informacji.

(5) Niezbędne jest objaśnienie odnośnych zobowiązań Państw Członkowskich identyfikacji i konsumpcji, zwłaszcza odnośnie do ostatecznych terminów transmisji informacji i kontroli podatników.

(6) Ponieważ cele zaproponowanego działania nie mogą zostać w pełni zrealizowane przez Państwa Członkowskie a mogą, z powodu skali działań, zostać w większym stopniu zrealizowane na poziome Wspólnoty, może ona zastosować środki zgodnie z zasadą subsydiarności przedstawioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności przedstawioną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wychodzi poza to, co konieczne do osiągnięcia tych celów.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 zostaje zmienione w następujący sposób:

1. W art. 1 ust.1 dodaje się następujący piąty akapit:

‘Niniejsze rozporządzenie określa również przepisy i procedury wymiany drogą elektroniczną informacji o podatku od wartości dodanej od towarów i usług dostarczonych przez podatników, którzy wybrali zasady szczególne przewidziane w art. 22b dyrektywy 77/388/EWG lub korzystających z procedury zwrotu podatku VAT przewidzianej w dyrektywie Rady 200Y/YY/WE * dla podatników niemających siedziby na terytorium kraju lecz mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim.

2. Dodaje się następujące rozdziały VIa i VIb:

(*) Dz.U. L […], […], str.[…]”

[20] Dz.U. L 264, z 15.10.2003 r. str. 1.

„ROZDZIAŁ VIa

Przepisy dotyczące wymiany informacji i ochrony informacji w kontekście »pojedynczego systemu« przewidzianego w art. 22b dyrektywy 77/388/EWG

Artykuł 34a

Definicje zawarte w punkcie A art. 22b dyrektywy 77/388/EWG będą miały zastosowanie do tego rozdziału.

Artykuł 34b

1. Państwo Członkowskie identyfikacji prześle następujące informacje środkami elektronicznymi do kompetentnych władz w innych Państwach Członkowskich:

   (a) w odniesieniu do podatników rejestrujących się według specjalnego programu przewidzianego w art. 22b dyrektywy 77/388/EWG, zwanych dalej „pojedynczym systemem ", informacje, o których mowa w art.22b (C) ust. 1 tejże dyrektywy, w ciągu 10 dni od końca miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła rejestracja;

   (b) szczegóły dotyczące każdej zmiany danych, o których mowa w art. 22b (C) ust. 3 dyrektywy 77/388/EWG lub wycofania się lub zmiany działalności, o których mowa w jej art. 22b (C) ust. 4 w ciągu 10 dni od powiadomienia o nich;

   (c) szczegóły wszystkich decyzji podjętych zgodnie z art. 22b (C) ust. 5 dyrektywy 77/388/EWG o wykreśleniu podatnika z rejestru korzystających z pojedynczego systemu w ciągu 10 dni od końca miesiąca kalendarzowego, w którym podjęto tą decyzję;

   (d) szczegóły dotyczące wszystkich podatników na swoim terytorium, którzy nie wybrali pojedynczego systemu , lecz prowadzą dostawy towarów, które zgodnie z art. 22b(B) ust. 2 dyrektywy 77/388/EWG, podlegają opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej w Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie siedziby..

2. Techniczne szczegóły dotyczące dostarczania informacji zgodnie z ust. 1, w szczególności dotyczące treści i formatu wspólnych elektronicznych wiadomości, będą określone w zgodzie z procedurami, o których mowa w art. 44 ust 2.

Artykuł 34c

1. Każde Państwo Członkowskie założy i będzie uaktualniać bazę danych przechowującą listę podatników dostarczających towary i usługi zgodnie z pojedynczym systemem .

2. Stosuje się art. 22.

Artykuł 34d

1. Państwo Członkowskie identyfikacji prześle, w ciągu pięciu dni od otrzymania drogą elektroniczną, kompetentnym władzom zainteresowanego Państwa Członkowskiego szczegóły, otrzymane stosownie do art. 22b (E) ust. 1 dyrektywy 77/388/EWG, odnoszące się do kwartalnych zwrotów każdego podatnika zarejestrowanego w pojedynczym systemie oraz informacje dotyczące modyfikacji takiego zwrotu.

2. Techniczne szczegóły dotyczące dostarczania informacji zgodnie z ust. 1, w szczególności dotyczące treści i formatu wspólnych elektronicznych wiadomości, będą określone w zgodzie z procedurami, o których mowa w art. 44 ust 2.

Artykuł 34e

Państwo Członkowskie identyfikacji będzie przechowywać, przez minimalny okres wymagany do celów kontrolnych, szczegóły otrzymane stosownie do art. 22b (E) ust. 1 dyrektywy 77/388/EWG dotyczące kwartalnych zwrotów każdej osoby zarejestrowanej w pojedynczym systemie. Okres ten zostanie ustalony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 34f

1. Każde Państwo Członkowskie udostępni na stronie internetowej szczegółowe informacje dotyczące:

   (a) funkcjonowania pojedynczego systemu ;

   (b) przepisów prawa krajowego mających zastosowanie do transakcji dokonanych w innych Państwach Członkowskich;

   (c) odpowiedni numer konta bankowego i szczegóły dotyczące księgowości, które mają zostać przedłożone wraz z płatnością, którą mają dokonać podatnicy korzystający z pojedynczego systemu .

   Podatnicy zostaną poinformowani o adresie elektronicznym stron internetowych każdego Państwa Członkowskiego w tym samym czasie, w którym ma miejsce rejestracja zgodnie z art. 22b (C) ust. 2 dyrektywy 77/388/EWG.

2. Każde Państwo Członkowskie prześle do Komisji swoje przepisy prawa krajowego mające zastosowanie do transakcji a Komisja zapewni przekład tych informacji na wszystkie oficjalne języki Wspólnoty Europejskiej.

3. Szczegóły i format informacji, o których mowa w ust. 1 zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 34g

1. Kontrola podatników, którzy wybrali pojedynczy system będzie, w miarę możliwości, koordynowana przez Państwa Członkowskie.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie identyfikacji zdecyduje się na przeprowadzenie kontroli podatnika, który wybrał pojedynczy system na jego terytorium, poinformuje zawczasu właściwe władze innych zainteresowanych Państw Członkowskich.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie konsumpcji zdecyduje się na przeprowadzenie kontroli podatnika, który jest zarejestrowany w pojedynczym systemie i dokonuje dostawy na jego terytorium, poinformuje zawczasu właściwe władze innych zainteresowanych Państw Członkowskich.

4. Każde zainteresowane Państwo Członkowskie może uczestniczyć w kontroli prowadzonej przez Państwo Członkowskie identyfikacji lub konsumpcji. W celach takiego audytu można zastosować procedury, o których mowa w art. 11 i 12.

ROZDZIAŁ VIb

Przepisy dotyczące wymiany i ochrony informacji w kontekście procedury przewidzianej w dyrektywie 200Y/YY/WE w sprawie zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemających siedziby na terytorium kraju, lecz mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim

Artykuł 34h

1. Kiedy właściwe władze Państwa Członkowskiego otrzymają wniosek o refundację podatku od wartości dodanej na mocy art. 3 dyrektywy 200Y/YY/WE, poinformują odpowiednio, w ciągu 10 dni od końca miesiąca kalendarzowego, w którym otrzymały wniosek i drogą elektroniczną, właściwe władze każdego zainteresowanego Państwa Członkowskiego zakupu, potwierdzając czy wnioskodawca jest, czy też nie jest zidentyfikowany dla celów podatku od wartości dodanej na jego terytorium.

2. Techniczne szczegóły dotyczące dostarczania informacji zgodnie z ust. 1, w szczególności dotyczące treści i formatu wspólnych elektronicznych wiadomości, będą określone w zgodzie z procedurami, o których mowa w art. 44 ust 2.

Artykuł *34i*

Szczegóły dotyczące działania procedury zwrotu określone w dyrektywie 200Y/YY/WE i dotyczące istotnych przepisów krajowych, w szczególności odnośnie do ograniczeń w prawie

do odliczeń stosowanych zgodnie z art.17c dyrektywy 77/388/EWG będą zawarte na stronie internetowej, o której mowa w art. 34f.'

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia [...]

W imieniu Rady
Przewodniczący